

La nacionalitat catalana esclata durant el judici als presos polítics

written by Llorenç Prats | 4 de març de 2019

La nacionalitat espanyola no és l'única que recull la Constitució espanyola. El mateix text legal també reconeix l'existència d'altres nacionalitats. Així, l'Estat espanyol té diverses nacionalitats, tot i que el text constitucional només en defineix una: la d'una part del territori de l'Estat.

Durant el judici als presos polítics catalans aquest debat de fons ha quedat absent, de forma directa. Només indirectament els presos que han declarat ser presos polítics podrien donar a entendre la seva indefensió nacional, en la mesura que l'estat constitucional no empara ni protegeix la nacionalitat catalana tal com seria d'esperar.

Tímidament, però també de forma indirecta, Baños i Reguant han deixat palès que les defenses dels presos polítics han obviat les raons de fons de l'empresonament dels acusats: la seva autèntica nacionalitat, i per tant, de fet són víctimes dels sistema d'aniquilació nacional catalana per part de l'estat constitucional.

Escau dir que és indirecta aquesta afectació, ja que els motius expressats pels que han generat la reivindicació nacional són "la dignitat democràtica i el combat del feixisme", i no estrictament la defensa dels seus drets nacionals com catalans. Però, tot i així, hi roman aquest lligam, ja que el que impedeix el reconeixement constitucional del poble català, fins i tot tal com preveu la Constitució espanyola o sense fer la independència efectiva, és la manca de democràcia territorial i l'acció intimidatòria del feixisme, de tipus vandàlic i institucional, per igual.

En aquest sentit, sobre el darrer tipus esmentat, es conclouent que Reguant i Baños per un tema processal, ja que hi assistien com a testimonis, atesa la seva condició de catalans de fons, ja siguin acusats, gratuïtament, i la seva objecció de consciència, com a testimonis sense llibertat, tal com reconeix el magistrat president de la sala, no es valori en cap sentit.

La via pacífica de disconformitat amb els que neguen la major, és dir l'existència de la nacionalitat catalana, la van plantejar paral·lelament Junqueras i Romeva al declarar-se presos polítics, la va magnificar igualment Cuixart amb el #joacuso però hauran d'ésser els testimonis que la posin en evidència, tot i la naturalesa processal de l'incident.

El tribunal, únicament espanyol, va reconèixer el valor i el sentit que en l'acusació popular als presos polítics, hi hagués un partit, com han dit els valents testimonis, "d'extrema dreta, masclista i xenòfob". Aquest tribunal el va admetre com a part acusatòria, sense objeccions de cap mena, de manera que la denúncia al partit d'ultradreta, amb simpaties feixistes, per la via de no respondre les seves preguntes, era una forma qualitativament valuosa de denunciar al mateix tribunal, i d'aquí la reacció violenta de la sala penal, amb una desproporcionada multa i l'articulació de mecanismes de persecució penal.

És obvi, per tant, que malgrat les formes i el llenguatge que s'estan usant, el tribunal que jutja els presos polítics és un tribunal que, en la mesura que dona suport i admet, en un primer estadi, una acusació popular contrària als valors constitucionals més bàsics (feixisme contra democràcia, masclisme contra igualtat, xenofòbia contra llibertat, ...) actua com un tribunal de part, de la part espanyola més reaccionària. Però, de fons, igualment ho fan la fiscalia i l'advocacia de l'estat quan no admeten cap fissura sobre l'autèntica qualificació política del judici, malgrat tot els interrogatoris versin sobre el conflicte social i nacional

entre catalans i espanyols, a través de diverses tipificacions penals sobreposades.

L'autodeterminació catalana recau directament sobre el poble català, i aquest n'és el titular legítim, de forma inderogable i inalienable. Res ni ningú poden impedir que un dret col·lectiu, de tipus polític, pertanyent a l'esfera dels drets humans, sigui exercit i desenvolupat de manera efectiva pels seus titulars.

El magistrats del constitucional van trigar quatre anys d'estudi per desvirtuar el que preveia l'Estatut del 2006 quan deia que "la Constitució espanyola, en el seu article segon, reconeix la realitat nacional de Catalunya com a nacionalitat" però no van entendre que la indissoluble unitat nacional espanyola no incloïa la part catalana, ja que l'estat constitucional incloïa diverses i plurals nacionalitats.

La nacionalitat catalana conviu per dret de conquesta amb altres nacionalitats dins de l'estat constitucional actual. La nacionalitat espanyola, tanmateix, roman aliena per a molts dels seus residents, siguin habituals o no. Tot plegat, al marge de les dinàmiques territorials que històricament s'han produït a nivell peninsular o continental, des de Portugal fins a Occitània.

Tal com diu la Constitució espanyola, la unitat de la nació espanyola no és un tema de la nació catalana quan dins del seu estat hi conflueixen diverses nacionalitats, entre les que hi ha l'espanyola. El poble espanyol és diferent del poble català, i ni un ni l'altre tenen cap dret a negar-se mútuament, i en tot cas, hauria d'ésser l'estat que vetllés per la seva pau i bona convivència. La realitat, tanmateix, és del tot diferent, i no seria molt greu si no fos per la duresa i potència de les seves elits funcionaries judicials i policials dins de l'estat constitucional, ja que mantenen una posició parcial, manipuladora i crematística, sempre a favor de la nacionalitat espanyola.

La profunditat, en arguments contradictoris i en invectives jurídiques, de la sentència dels jutges constitucionals sobre l'Estatut català el 2010 és un punt i a part definitiu en les esperances del poble català en les garanties provinents de l'estat constitucional. I vuit anys més tard, es continua demostrant, i de forma reiterativa també succeirà així en el futur.

Les bases per implementar la declaració d'independència de Catalunya són concloents, sigui a partir de l'arquitectura constitucional o sigui a partir de l'edifici internacional, en ambdós casos gràcies al nexce comú del dret a l'autodeterminació, ja que en ambdós casos l'expressió del poble català queda garantida, si cal en forma de conflicte pacífic recurrent i pertinent entre la gent catalana i l'espanyola. Qualsevol passa en aquest sentit és una nova via de solució per mirar els reptes de futur amb prou confiança i tranquil·litat.

Llorenç Prats @llopratsara Advocat